



Lorenzo Borella Memorial Award

TROPIMUNDO 

Lorenzo werd geboren op 13 oktober 1989 te Firenze waar hij onbezorgd opgroeide in de aanwezigheid van mama Silvia en papa Gianluca samen met zijn in 1991 geboren broertje Jacopo.

De korte duur van zijn leven wordt als het ware gecompenseerd door de intensiteit waarmee hij het geleefd heeft: sport, vriendschappen, studie, scouting en reizen. Gretig op zoek naar nieuwe ervaringen maakte hij zich dié ervaringen eigen die hem het meest interesseerden.

Hij beschikte over een niet alledaagse vitaliteit en nieuwsgierigheid gebonden aan een gevoel van menselijkheid en de wens om met anderen diepere contacten te leggen; allen die met hem omgingen herkenden in hem steeds weer deze kwaliteit.

Lorenzo was gelovig maar, ook wat betreft de religie, op een eigen discrete manier. Hij probeerde nooit anderen te overtuigen van zijn ideeën maar hij stond eerder open om andermans gedachten op belangstellende wijze te volgen.

Van jongs af aan maakt Lorenze deel uit van de Scouting, in eerste instantie bij de Welpen, vervolgens bij de Explorers en tenslotte bij de Roverscouts. Hij verlaat de Scouts kort voordat hij zijn studiereizen onderneemt. In deze jaren ontwikkelt hij een gedreven belangstelling voor de natuur en voor het behoud van het milieu, maar ook een groot verantwoordelijkheidsgevoel voor de vorming van jongeren en kleine kinderen, om ze door middel van onderwijs en door eigen voorbeeld te stimuleren tot een correcte omgang met dat wat ons omringt en dat wat ons toestaat te leven.



Lorenzo in 1997 op een strand in Santo Domingo



Lorenzo in Maleisië op het strand van Chagar Hutang met een zwartpunthaai

Lorenzo en de zee

Een verhaal op zich is de zee. In het gezin wordt Lorenzo ondergedompeld in een ware passie voor de zee, in iedere vorm. Van jongs af aan beleeft hij het als maatje, visser, surfer, canovaarder, waterskiër, zeiler, en uiteindelijk als schipper met een vaarbewijs en als duiker met een reeks van duikbrevetten. Gaandeweg ontdekt hij zo de zee, leert haar kennen en waarderen en uiteindelijk neemt hij de beslissing om de zee als studieobject te kiezen en zo bij te dragen aan haar behoud, alsmede haar flora en fauna die essentieel zijn voor het voortbestaan van de zee.

Met het gezin trekken ze er, zowel 's zomers als 's winters, met de zeilboot op uit om samen te zijn, ver weg van het stadsleven en om op deze manier de zilte lucht op te snuiven als revitaliserende kracht, om samen wat vierkante meters te delen en zich de ritmes en de wetten van de zee eigen te maken.

Het is waarschijnlijk in deze jaren dat hij de ruimte, de zon en de

horizon leert doorgronden en waarderen, de oerschoonheid die sinds miljoenen jaren door de dagen en nachten wordt gescandeerd. De kleuren, het leven, de vrijheid en de diepte van ons innerlijke zelf dat de natuur naar de oppervlakte stuwt.

Lorenzo groeit op en, na afronding van de talenrichting van het Algemeen Secundair Onderwijs, is hij er, op het moment van de keuze van een universitaire opleiding, inmiddels van overtuigd dat zeven miljard personen de planeet niet kunnen 'opgebruiken' zoals 100.000 jaar geleden. We zijn met te veel mensen. De technologie biedt ons enorme mogelijkheden maar de ethiek heeft zich niet met gelijke pas ontwikkeld. Zodoende zijn wij genoodzaakt om de verantwoordelijkheid op ons te nemen. Ooit, toen we nog niet in staat waren om het milieu te beïnvloeden, hadden we een alibi. Lorenzo wil echter deze verantwoordelijkheid op zich nemen en dit is het enige onderwerp waarbij hij, tegenover de personen die hem niet begrijpen, zich kan ergeren, ook al is dat weer op zijn eigen gevoelige manier.

De wens ervaringen op te doen

Zo schrijft hij zich in aan de Faculteit Biologie aan de Universiteit van Firenze, waar hij afstudeert in 2014.

Hij neemt vervolgens de beslissing om de wereld te verkennen, zijn horizon te verbreden en nieuwe levenservaringen op te doen. Hij schrijft zich in voor stages die bovenal tegemoetkomen aan de wens om het behoud van de fauna van de zee te bestuderen: eerst in Cambodja met Projects Abroad voor de studie van zeepaardjes, vervolgens in de Fiji-eilanden, ook weer met Projects Abroad, voor een stage over haaien. Maar ook reizen met zijn verloofde Lorenza en met zijn vrienden, niet alleen in Europa maar ook in Vietnam, Laos en Mongolië, steeds weer gedreven door de wens om de grenzen van zijn kennis te verleggen en om nieuwe kennissen te ontmoeten.

Zo is het logisch dat Lorenzo vervolgens in de ban raakt van het masterprogramma Erasmus Mundus Masters Course in Tropical

Biodiversity and Ecosystems of TROPIMUNDO en schrijft hij zich in, in de hoop aangenomen te worden. Als dat daadwerkelijk gebeurt, is hij gelukkig. Vol energie vertrekt hij, vol verwachtingen en met de wilskracht zich volledig in te zetten. De eerste studieperiode is in Brussel. Dan volgt een kort verblijf in Australië, om vervolgens in Maleisië door te gaan, aan de Universiti Malaysia Terengganu (UMT), en dan weer naar Europa, in Parijs. In februari 2016 keert hij terug naar Maleisië om zijn afstudeerscriptie te voltooien, met een onderzoek naar de zwartpunthaaien rond de eilanden van de Staat Terengganu.

Waar dan ook, Lorenzo is altijd enthousiast, op zijn weg komt hij niet alleen studie- en reisgenoten tegen maar ontmoet hij eigen échte vrienden waarmee hij passies, ideeën en projecten deelt.

De passie en de vitale energie die ons begeisteren, inspireren ook Lorenzo. Op de foto's van zijn leven zal je hem nooit triest of boos zien. Bijna altijd glimlacht hij met die warme blik, open, stralend en aanstekelijk; hij lacht met zijn mond én met zijn ogen en daardoor met zijn ziel. In veel foto's uit alle landen zien we hem met kinderen op zijn schouders of met kinderen vol vertrouwen slapend tegen hem aan. In andere foto's kijkt hij aandachtig en nieuwsgierig naar een dier, een monument, een plant, een persoon. Lorenzo straalde vrolijkheid en eenvoud uit, passie en sentiment, zowel voor de grote als de kleine dingen des levens.



Tijdens het vissen

Tijdens een filmpje waar hij vertelt over de techniek van het haaien vangen



In april 2016 staat hij op het punt om zijn scriptie af te ronden en treft hij met Lorenza voorbereidingen voor de aankomende zomer, maar ook maakt hij plannen voor zijn toekomstige professionele carrière. Aan de ene kant, de mogelijkheid om de universitaire ervaring voort te zetten met een doctoraat, aan de andere kant, om samen met enkele collega's van TROPIMUNDO een innovatief ondernemersschap van gezamenlijk onderzoek te starten op het gebied van natuurbehoud ten gunste van Regeringen en Internationale Organisaties.

“De passie en de vitale energie
die Lorenzo begeisterten”

Helaas, op 17 april 2016, enkele dagen voor het einde van zijn verblijf (*“nog een haai te vangen en in kaart te brengen”*, schreef hij...), in de baai in de buurt van het strand van Chagar Hutang op het eiland Redang in Maleisië, terwijl hij 's middags als vrijduiker een collega tijdens het filmen van een schildpad assisteert met diens ademhalingstoestel, gebeurt er iets onvoorstelbaars voor een ervaren duiker als Lorenzo. Het is uiteindelijk de Zee die hem lief heeft, die besloten heeft om hem zijn laatste adem uit te laten blazen tussen haar golven, en die hem voor altijd bij zich houdt tussen haar haaien en schildpadden.



Lorenzo hield van het leven, de vrijheid, de natuur en van personen, van de studie- en vormingservaringen die hij beleefde. Maar hij hield er ook van om zijn ervaringen en de waarden waarin hij geloofde over te dragen, vooral aan jongeren en kleine kinderen, wat betreft de schoonheid van de natuur en de noodzaak om haar te respecteren en te beschermen.

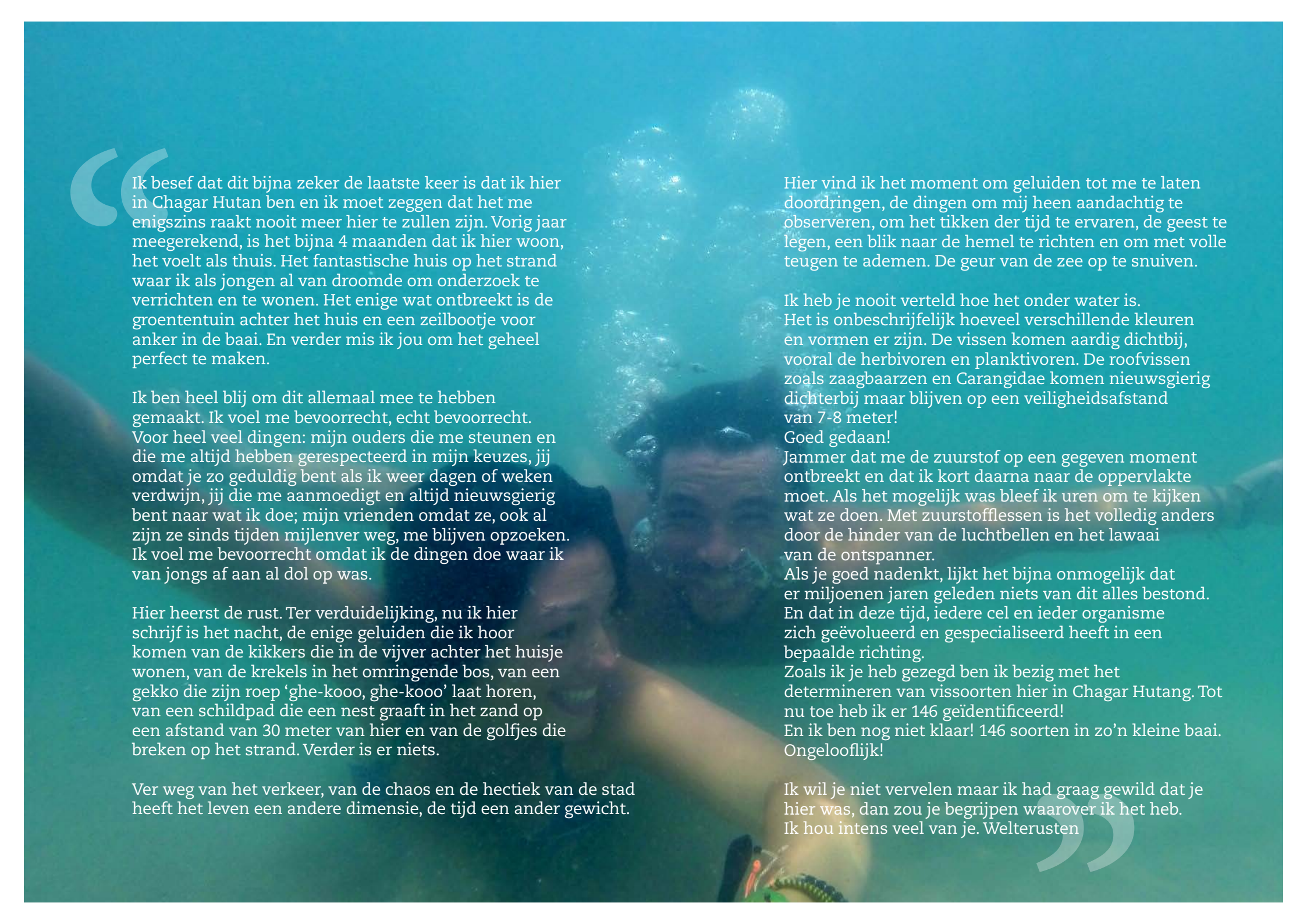
TROPIMUNDO heeft Lorenzo willen herdenken door ter zijner nagedachtenis de prestigieuze prijs van de beste afstudeerscriptie van het jaar naar hem te noemen. Het is fijn om te weten dat dit toekomstige TROPIMUNDO-studenten moge inspireren als boodschap dat we in het leven een keuze-mogelijkheid hebben voor wie en wat we willen zijn; om met rechte rug en een open blik positief te zijn, lief te hebben en geliefd te zijn en verder om je in te zetten/te studeren/te werken voor dat wat we graag doen en om dit goed te doen.

In jullie handen, toekomstige wetenschappers en toekomstige volwassenen, ligt het lot van de planeet. Lach! Bemin! Studeer! Grijp de schouder van hen die je voorgegaan zijn en bied de jouwe aan hen die je zullen volgen. Leef in vrede. Respecteer het leven, deze “lening” wordt ooit weer opgeëist. Verkoop jezelf nooit. Maak de wereld beter, het ligt binnen jullie bereik. Wees gelukkig net zoals Lorenzo dat tot zijn laatste adem is geweest.

Lorenzo hield van het leven en de vrijheid, de natuur en van personen, de studie- en vormingservaringen die hij beleefde.

Lorenzo is bijna volledig samen te vatten in enkele zinnen die hij aan zijn verloofde Lorenza stuurde vanuit zijn huis in Chagar Hutang, vijf dagen voor het ongeluk dat hem uit het leven weghaalde:





Ik besef dat dit bijna zeker de laatste keer is dat ik hier in Chagar Hutan ben en ik moet zeggen dat het me enigszins raakt nooit meer hier te zullen zijn. Vorig jaar meegerekend, is het bijna 4 maanden dat ik hier woon, het voelt als thuis. Het fantastische huis op het strand waar ik als jongen al van droomde om onderzoek te verrichten en te wonen. Het enige wat ontbreekt is de groententuin achter het huis en een zeilbootje voor anker in de baai. En verder mis ik jou om het geheel perfect te maken.

Ik ben heel blij om dit allemaal mee te hebben gemaakt. Ik voel me bevoorrecht, echt bevoorrecht. Voor heel veel dingen: mijn ouders die me steunen en die me altijd hebben gerespecteerd in mijn keuzes, jij omdat je zo geduldig bent als ik weer dagen of weken verdwijn, jij die me aanmoedigt en altijd nieuwsgierig bent naar wat ik doe; mijn vrienden omdat ze, ook al zijn ze sinds tijden mijlenver weg, me blijven opzoeken. Ik voel me bevoorrecht omdat ik de dingen doe waar ik van jongs af aan al dol op was.

Hier heerst de rust. Ter verduidelijking, nu ik hier schrijf is het nacht, de enige geluiden die ik hoor komen van de kikkers die in de vijver achter het huisje wonen, van de krekels in het omringende bos, van een gekko die zijn roep 'ghe-kooo, ghe-kooo' laat horen, van een schildpad die een nest graaft in het zand op een afstand van 30 meter van hier en van de golfjes die breken op het strand. Verder is er niets.

Ver weg van het verkeer, van de chaos en de hectiek van de stad heeft het leven een andere dimensie, de tijd een ander gewicht.

Hier vind ik het moment om geluiden tot me te laten doordringen, de dingen om mij heen aandachtig te observeren, om het tikken der tijd te ervaren, de geest te legen, een blik naar de hemel te richten en om met volle teugen te ademen. De geur van de zee op te snuiven.

Ik heb je nooit verteld hoe het onder water is. Het is onbeschrijfelijk hoeveel verschillende kleuren en vormen er zijn. De vissen komen aardig dichtbij, vooral de herbivoren en planktivoren. De roofvissen zoals zaagbaarzen en Carangidae komen nieuwsgierig dichterbij maar blijven op een veiligheidsafstand van 7-8 meter!

Goed gedaan!

Jammer dat me de zuurstof op een gegeven moment ontbreekt en dat ik kort daarna naar de oppervlakte moet. Als het mogelijk was bleef ik uren om te kijken wat ze doen. Met zuurstofflessen is het volledig anders door de hinder van de luchtballen en het lawaai van de ontspanner.

Als je goed nadenkt, lijkt het bijna onmogelijk dat er miljoenen jaren geleden niets van dit alles bestond. En dat in deze tijd, iedere cel en ieder organisme zich geëvolueerd en gespecialiseerd heeft in een bepaalde richting.

Zoals ik je heb gezegd ben ik bezig met het determineren van vissoorten hier in Chagar Hutang. Tot nu toe heb ik er 146 geïdentificeerd!

En ik ben nog niet klaar! 146 soorten in zo'n kleine baai. Ongelooflijk!

Ik wil je niet vervelen maar ik had graag gewild dat je hier was, dan zou je begrijpen waarover ik het heb. Ik hou intens veel van je. Welterusten